

HAMLETAS. Jūs eikite pirmi; aš prisivysiu.
Visi, išskyrus HAMLETĄ, išeina
Taip viskas kalba prieš tingumą mano
Ir siundo kerštui. Kas gi tad žmogus,
Jei jo gyvenimo aukščiausias gėris –
Tik édalas ir miegas? Gyvulys!
Tik tiek! Tasai, kurs suteikė mums galią
Įžvelgti ateitin ir praeitin,
Tą dieviškąjį protą, – davė juos ne tam,
Kad supelytų. Taip ir nežinau –
Ar gyvuliška užmarštis, ar noras
Ištirti veiksmo pasėkas smulkiausias
(Mintis, kurioj juk trys ketvirčiai baimės
Ir vienas išminties) gyventi verčia
Tik žodžiais, jog atkeršyti turiu,
Nors man netrūksta pagrindo ar noro,
Nei priemonių atlikt, nei pavyzdžių.
Antai, žiūrėk, ta armija: jos vadas,
Švelnus ir lieknas princas; jo dvasia,
Kilnios dievų garbėtroškos pritvinkus,
Su panieka lemties nežinomybei
Mirties pavojun stato visa, kas
Trapu, praeinama, – tik dėl beverčio
Kiaušinio lukšto! Būti dideliame –
Nereiškia be prasmės ir tikslo siausti,
Bet narsiai kautis, savo garbę ginant,
Kad ir dėl šiaudo! Bet ką aš darau,
Nors mano tėvas žiauriai nužudytas
Ir motina išniekinta; nors kraujas
Ir protas kelia maištą? Aš tik snaudžiu,
Kai, mano gėdai, tūkstančiai karių
Į mirtį eina vien tik dėl garbės,
Dėl įgeidžio; ir atsiguls į duobę
Taip, kaip į lovą, ir kovos dėl sklypo,
Kuriam nei mūšiui nepakanka vietos,
Nei žuvusių kapams. Tad jau nuo šiandien
Gyvensiu vien tik kruvinu kerštu,
O jeigu ne, tai viską užmirštu!
Išeina.

HAMLETAS. Jūs eikite pirmi; aš prisivysiu.
Visi, išskyrus HAMLETĄ, išeina
Taip viskas kalba prieš tingumą mano
Ir siundo kerštui. Kas gi tad žmogus,
Jei jo gyvenimo aukščiausias gėris –
Tik édalas ir miegas? Gyvulys!
Tik tiek! Tasai, kurs suteikė mums galią
Įžvelgti ateitin ir praeitin,
Tą dieviškąjį protą, – davė juos ne tam,
Kad supelytų. Taip ir nežinau –
Ar gyvuliška užmarštis, ar noras
Ištirti veiksmo pasėkas smulkiausias
(Mintis, kurioj juk trys ketvirčiai baimės
Ir vienas išminties) gyventi verčia
Tik žodžiais, jog atkeršyti turiu,
Nors man netrūksta pagrindo ar noro,
Nei priemonių atlikt, nei pavyzdžių.
Antai, žiūrėk, ta armija: jos vadas,
Švelnus ir lieknas princas; jo dvasia,
Kilnios dievų garbėtroškos pritvinkus,
Su panieka lemties nežinomybei
Mirties pavojun stato visa, kas
Trapu, praeinama, – tik dėl beverčio
Kiaušinio lukšto! Būti dideliame –
Nereiškia be prasmės ir tikslo siausti,
Bet narsiai kautis, savo garbę ginant,
Kad ir dėl šiaudo! Bet ką aš darau,
Nors mano tėvas žiauriai nužudytas
Ir motina išniekinta; nors kraujas
Ir protas kelia maištą? Aš tik snaudžiu,
Kai, mano gėdai, tūkstančiai karių
Į mirtį eina vien tik dėl garbės,
Dėl įgeidžio; ir atsiguls į duobę
Taip, kaip į lovą, ir kovos dėl sklypo,
Kuriam nei mūšiui nepakanka vietos,
Nei žuvusių kapams. Tad jau nuo šiandien
Gyvensiu vien tik kruvinu kerštu,
O jeigu ne, tai viską užmirštu!
Išeina.